

Als hij weer mocht kiezen, dan zou kankerpatiënt Noël Mineo (65) opteren voor een korter, volwaardig leven zonder drastische behandeling. 'Voor je het weet, is de therapiemachine vertrokken. En die stopt niet snel.'

NATHALIE CARPENTIER

"Artsen moeten eerlijk zijn. Dat betekent ook durven zeggen dat genezing of echte hoop op verbetering soms een illusie is. Dan kunnen patiënten tijdig beslissen: stop, voor mij hoeft dit niet. Dat is voor mij de kern van wat Cassiman zegt." Zelf had Noël twee mogelijkheden: zijn tong laten amputeren of heel zware radiotherapie. "Als je het verdict kanker krijgt, valt de hemel op je hoofd. Je bent zo in paniek dat je amper kunt antwoorden als ze je de opties voorleggen. Radiotherapie, zei mijn vrouw. Ik zou neveneffecten hebben, zei de arts, moeilijkheden ondervinden om te eten, maar ik zou tenminste nog leven. Natuurlijk hou je je vast aan elke strohalm, maar nu vraag ik me af: tegen welke prijs?"

Zijn stoere leren broek kan zijn kwetsbare, te tengere lichaam niet verhullen. Noël kan enkel nog moeizaam spreken. Eten gaat niet meer, drinken evenmin. Zijn smaak is uitgewist. Noël wil Casper, de bulldog van het palliatief dagcentrum Topaz, bij het gesprek. "Hij is mijn behandeling." Noël wil geen behandelingen meer, enkel nog comfortzorg. De kankertherapie zelf heeft

hem meer ontnomen dan hem lief is.

"Ik kan niet meer op restaurant, ik kan geen vrienden te eten uitnodigen." Zijn gebit werd getrokken omdat de bestraling ook zijn kaken had aangetast. Later moest hij overschakelen op sondevoeding. Hij grijpt naar een slangetje in zijn hals dat hij zichtbaar verfoeit. "Daarmee is intimiteit wel uitgesloten. Mijn huwelijk is kapotgegaan. Ik voel mij geen man meer. Mijn leven heeft zich verengd... tot dit."

Het zou zwaar zijn, maar dit had hij niet kunnen inschatten. Met een tumor aan de basis van zijn tong van zeven centimeter groot leek behandelen de enige keuze. Vandaag betwijfelt Noël dat. Hij had er liever langer over kunnen nadenken. "Ze hebben mij enkel gezegd: we moeten behandelen, zo snel en zo intensief mogelijk. Ik had liever geweten wat mij echt te wachten stond. Nu ben ik een weg opgegaan van zware bestraling, scanner in, scanner uit. Als je eenmaal onder behandeling bent, voel je je zo slecht dat je nog amper beseft wat er gebeurt."

Noël vindt het terecht dat professor Jean-Jacques Cassiman het debat opent over dure kankermedicatie die hooguit kort levensverlengend is. "De term kankermedicatie alleen al klopt niet als die hooguit enkele maanden vertraging biedt", reageert Mineo fel. "Dat is een uitstelmiddel, geen geneesmiddel." Het

debat gaat ook over de zin en onzin van dure ingrepen die niet per se veel levenskwaliteit bieden, vindt hij. "Artsen zeggen snel: we gaan dit en dat doen, maar als je vraagt wat het je echt zal opleveren, zijn ze erg ontwijkend. Had ik de tumor normaal laten evolueren, dan had ik nog een kort leven gehad, maar misschien wel een comfortabeler en mooier leven.

"Misschien heeft Cassiman gewoon de waarheid gezegd. Ik beseft dat zijn analyse hard kan overkomen, zelfs onmenselijk. Maar is het dan zoveel beter om te liegen tegen patiënten?" Dat Cassiman economische argumenten aanhaalt, is voor sommigen een brug te ver. Voor Noël niet. "Uiteraard is de prijs van behandelingen een argument. De kosten van mijn behandelingen waren ook enorm. Vandaag stel ik mij wel de vraag: waarom? Om in welk stadium te eindigen? Toen ik het gezwel ontdekte, had ik een doodnormaal leven. Ik denk vaak dat ik het liever zo had afgesloten."